

Alacant: la llengua al carrer

La campanya coordinada per Acció Cultural del País Valencià, amb el lema «A Alacant, Sí a la nostra llengua» va ser presentada als més importants mitjans de comunicació de la ciutat, entre els quals hi havia EL TEMPS.

C. Miró

La roda de premsa ha tingut lloc en una cèntrica cafeteria d'Alacant el migdia del 29 de novembre. Hi assisteixen, per part de l'entitat convocant, Josep Lluís Barceló, ex-conseller d'educació, ex-diputat constituent, prestigiós advocat d'Elx; Maria Soler, professora de filosofia en l'institut Figueras Pacheco de la capital; Francesca Savila, agregada de valencià de l'institut d'Altea, i Josep Forcadell, representant d'ACPV a la ciutat. La reunió informativa és l'inici de la campanya que per la recuperació i l'ús del valencià en totes les comarques del sud, i especialment a Alacant, hi duen a cap tot un seguit de col·lectius cívics i polítics, coordinats per Acció Cultural.

Inici formal, amb tot. De fet, segons va recordar Josep Forcadell: «Va ser Lluís Llach, en una tanda de recitals que va realitzar al nostre Teatre Principal, els dies 15, 16 i 17 de novembre, qui va encetar brillantment la nombrosa sèrie d'actes que conformaran aquesta campanya per la normalització de l'idioma. Des d'aleshores fins a la manifestació i posterior festa del dia 14 de desembre, n'haurem fet, entre presentacions, recitals, conferències, etc., més de 200. Pertot arreu: Universitat, instituts, associacions de veïns, seus de centres culturals i de partit... I, pels indicis, la gent està engrescada, participativa, multiplicant-se».

Roda de premsa i presentació de la campanya.

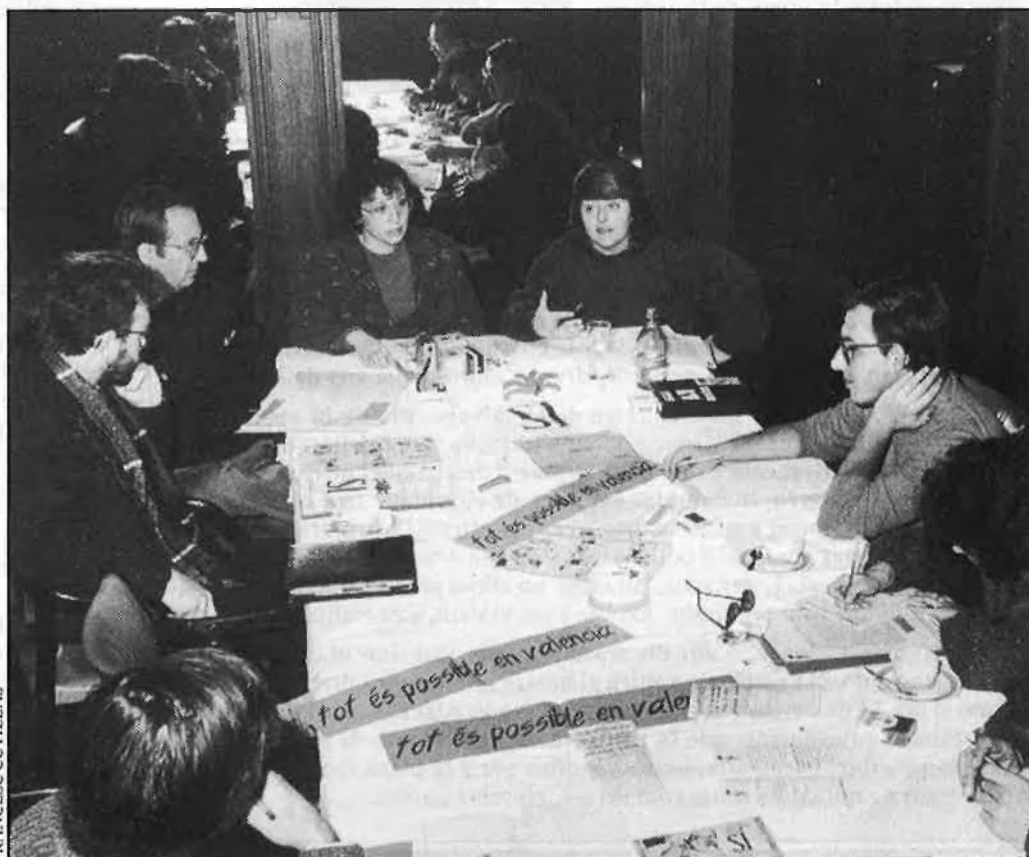
El primer introductor del valencià en les aules, l'ex-conseller Barceló, hi traça els objectius generals de la campanya: «Tot aquest moviment per la llengua que estem posant en peu a les nostres comarques respon a una motivació tan profunda com legítima: volem viure a la nostra terra sense haver de renunciar a la nostra condició de valencians, de la qual ens sentim ben orgullosos».

«Si tenim en compte la precària situació de l'idioma en tota aquesta zona, això cada volta resulta més difícil i, per tant, altament discriminatori. Fer efectiu el dret a la paraula pròpia que ens garanteixen la Constitució, l'Estatut i la Llei del Valencià és, al meu parer, l'objectiu principal de la campanya. Una campanya nas-

cuda, a més, de l'optimisme de la voluntat, de la decidida confiança en un futur més propici per al nostre poble».

Maria Soler, pel seu cantó, perfila els plantejaments que la sustenten: «Alacant ha de recuperar el seu idioma ancestral, de sempre, d'ara mateix encara, no sols per fidelitat a les seues arrels, sinó per estricta instint de supervivència: fóra un suïcidi cívic que la nostra capital del sud dimitira del seu paper de protagonista, girant l'esquena, enfrontant-se culturalment, a les seues comarques. Això, confie, desitge, que no passarà. I el dia 14 de desembre assistirem al primer acte d'una plena reconciliació entre Alacant i la seua història, entre Alacant i la nostra terra, la nostra gent».

Francesca Sevilla, al seu torn, concreta encara més: «La campanya vol traure la llengua al carrer. I, no sols el 14 de desembre, quan milers de valencians del sud ocuparem pacíficament, alegrement, els carrers i les avingudes de la nostra capital. També volem aconseguir que molts alacantins vencen els prejuïus contra el valencià, el traguen del nucli familiar on l'han confinat, i l'exhibesquen, sense pors ni vergonyes, en el carrer. O, si més no, que cap ciutadà valen-

FRANCESCO CUTILLAS

A Alacant, sí a la nostra llengua

Una campanya ambiciosa

«**O**bliguen els negres a netejar sabates i acabareu creient que els negres només serveixen per a netejar sabates.»

Amb estes paraules denunciava un famós escriptor anglés l'actitud racista de bona part de la societat americana. Una cosa ben semblant passa amb la situació social del nostre idioma. Desterrat dels mitjans de comunicació (de l'omnipotent TV, de l'omnipresent ràdio, de la premsa escrita, del món en expansió del vídeo...); extirpat durant quasi tres segles de les escoles i els centres universitaris, de l'administració política, dels àmbits d'ús públics; abocat a una utilització cada volta més privada, familiar... ara

mateix tenim un idioma acorralat, en procés accelerat de corrupció, en perill d'extinció. I per si fóra poc, eixa situació límit que està malvivint la nostra llengua s'aguditza quan comprovem com certs sectors del nostre poble ho viuen com un fenomen inevitable, natural, efecte fatídic del «progrés». Quan la llengua pròpia és vista per alguns dels seus depositaris i usuaris com un dialecte sense prestigi, sense futur, negligible, rebutjable, només útil per netejar sabates, és que el principi de la fi és pròxim. A Alacant, d'això, en saben, en sabeu, prou i massa.

Amb tot, la nostra llengua viu i viurà. A pesar de tot, cada volta més alacantins, més valencians, tenim ben clar que la normalització del nostre idioma en totes les àrees de la vida cívica és una necessitat ineludible per a no desaparèixer com a poble diferenciats. Conseqüència d'eixa encara insuficient però tenaç pressió popular ha estat l'aprovació per les Corts valencianes de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, la Llei d'Alacant. Tímida llei per als qui tenim una declarada urgència històrica, confiem que serà un camí real de recuperació idiomàtica del nostre poble. I només serà així si les diverses instàncies cíviques i polítiques l'apliquen de manera generosa i no mesquina i, sobretot, si la pràctica lingüística genuïna del nostre poble s'aferma i dilata, s'eixampla i esdevé exigent, digna. Només la voluntat decidida dels alacantins, de tots els valencians, de vosaltres, companys i companyes que sou ací, pot salvar l'idioma que ens defineix.

L'esforç s'ho val, a més. Darrere de la salvaguarda de la nostra maltractada llengua —¿cal recordar-ho?—, s'hi troba una fidelitat orgullosa a l'herència cultural, secular, dels nostres pares; una càlida i profunda vinculació a la nostra terra; la voluntat explícita de continuar sent diferents, de no vestir-nos amb cap uniforme dissenyat per altres; l'afirmació gojosa de la nostra llibertat personal i col·lectiva; l'aposta esperançada per un futur ple i de progrés real. I, per això, cal crear un clima social saludable i no patològic, tolerant i no repressiu, pacífic i no violent, normalitzat.

A diferència, doncs, d'aquells alacantins que van eixir al carrer en una manifestació d'odi i violència contra el nostre idioma, nosaltres vos convoquem el dia 14 de desembre, a la nostra estimada Alacant, per tal d'afirmar alegrement, gojosament, que la recuperació de l'idioma de tots els valencians és possible, necessària, imprescindible per a la plena reconciliació entre la nostra capital i les seues comarques, ciutats i pobles. □

FRANCESC CÚTILLAS

cianoparlant no se senta estrany, cohibit, o coaccionat perquè vol exercir-hi els seus irrenunciabls drets lingüístics.

«Per això, però, és imprescindible que tots els habitants del País Valencià entenguen, si altra cosa no, la llengua que ens fa diferents. La campanya, doncs, té com una de les seues fites més decisives integrar, tant els immigrants que no han pogut aprendre encara la llengua, com incorporar les nostres comarques històricament castellanoparlants a un projecte de futur comú i de progrés.»

Segons els organitzadors, les adhesions es multipliquen cada dia.

«Per acabar, vull remarcar que aquesta campanya és assumible per qualsevol democrata, i així està succeint: els manifestos d'adhesions, que anirem publicant o emetent en els mitjans de comunicació, estan rebent el suport d'alcaldes, regidors, partits, sindicats, organitzacions cíviques, de bona part del nostre poble.»

Reproduïm íntegrament el manifest que, repartit massivament i llegit en tots els actes públics que s'hi realitzen, millor sintetitza una campanya tan útil com necessària.

Juntament amb la publicació d'aquest manifest, els organitzadors han editat fullets, cartells, adhesius, de cara a aconseguir un fort ressò en les comarques del sud. □